

4. neděle

12. Po vzoru Kláry založila v Čechách řád klarisek, ve kterém se stala představenou.

Brzy poté, co Anežka založila ženský klášter, sama do něj vstoupila a stala se abatyší, to znamená představenou kláštera. Zde se v naprosté chudobě a v pokoře snažila co nejlépe milovat Pána Ježíše a všechny své spolusestry. Klášter klarisek, kde žila Anežka spolu s dalšími sestrami, měl takovou přitažlivost, že do něho vstupovaly dcery nejvyšší české šlechty, které byly zvyklé na velké bohatství, a nyní se rozhodly pro život v chudobě, odříkání a pokání. Do kláštera chtělo vstoupit mnoho dívek. Proto musely být zakládány další kláštery.

Dívky, které se rozhodly vstoupit do kláštera, se na společný život v klášteře musely připravit. Nejprve vstoupily do noviciátu. Když se novicka po roce rozhodla, že se stane řeholnicí, složila slib, že bude žít jenom v klášteře a poslouchat matku představenou. Nebude už chodit na bály a slavnosti, nebude si oblékat krásné šaty, nosit šperky a česat si nejrůznější účesy, a tak se zřekne všeho z lásky k Pánu Ježíši. Od této chvíle byl klášter jejím jediným domovem. Sestry každé ráno vstávaly před východem slunce, aby se sešly ke společné modlitbě. Den strávily v neustálých modlitbách a postech. K jídlu dostávaly dvakrát denně bezmasé jídlo. Při jídle jedna ze sester četla z náboženských knih, převážně z legend, a všechny ostatní pozorně poslouchaly.

Také dnes máme u nás klášter klarisek ve Šternberku, kde se sestry modlí za potřeby církve. Sestry klarisky se postí každý den, to my nemusíme. Jako křesťané se postíme každý pátek, abychom si tak připomněli smrt Pána Ježíše. To, že se postíme, znamená, že se z lásky k Pánu Ježíši něčeho zřekneme: počítače, televize, sladkostí, salámu... toho, co máme rádi. Každý svůj půst můžeme za něco nebo někoho obětovat, např. za zdraví babičky a dědečka, za lásku mezi maminkou a tatínkem, za nevěřící spolužáky, za děti umírající hladem, za pana faráře.